

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμένην ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξά-
μηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 45ος

Ἀθῆναι, 12 Νοεμβρίου 1938

Ἔτος 60όν.—Ἀριθ. 50

ΟΤΑΝ ΑΝΑΣΤΗΘΗΚΕ ΤΟ ΜΑΜΜΟΥΘ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΜΑΧ ΒΕΓΟΥΕΝ — ΒΡΑΒΕΙΟΝ «ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ»

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

—Καὶ ἂν ἀκόμη, ἐξηκολούθησε ὁ Νταρλιέ, πρόκειται νὰ πεθάνω στὸ δρόμο, ἐγὼ δὲν θὰ σταματήσω τὴν καταδίωξιν.

—Ὁ ὁδηγὸς εἶναι ἀνήσυχος, ἔκανε ἡ Ναδία, πρέπει νὰ γυρίσουμε στὸν καταυλισμό. Ἀλλοίως θὰ πιάσουν οἱ χιονοθύελλες καὶ τότε θὰ χαθοῦμε ὅλοι.

—Γυρίστε σεῖς ἂν θέλετε, εἶπε ὁ Νταρλιέ μὲ πάθος, ἐγὼ θὰ μείνω ἔδω.

Μπροστὰ σὲ τέτοια ἐπιμονὴ ὁ Μουζὲν σήκωσε τοὺς ὤμους του.

—Αὐτὴ εἶναι σωστὴ τρέλλα, εἶπε.

—Τότε τουλάχιστον χαρίστε μου μιὰ μέρα ἀκόμη, ἐκέτευσεν ὁ Νταρλιέ, κι' αὐριο γυρίζουμε πίσω.

Οἱ ἔρευνες ἐξηκολούθησαν κι' ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Τὰ ἔχνη τοῦ μαμμοῦθ τοὺς φεινόταν νὰ γίνονται πιὸ καθαρά. Κι' ἐξαφνὰ ὁ Γιακούτης δείχνοντας τὰ σημάδια ἐπάνω στὸ χιόνι εἶπε :

—Τὸ μαμμοῦθ πέρασε χτὲς ἀπὸ δῶ.

Ἡ καταδίωξιν συνεχίστηκε μὲ νέο ζῆλο. Τὸ μαμμοῦθ ἔμοιαζε σὰν νὰ εἶχε στρίψει ξαφνικὰ πρὸς τὸ βορρᾶ κι' αὐτὸ παραξένευε πολὺ τὸν ὁδηγό. Εἶχε ἄραγε συναντήσει κανένα ἐμπόδιο; Καὶ τί ἐμπόδιο;

Ἀπερίγραπτη ἦταν ἡ συγκίνησιν τοῦ Νταρλιέ ὅταν λίγες ἑκατοντάδες μέτρα παρακάτω διέκριναν ἐπάνω στὸ χιόνι πατημασιὰς ἀνθρώπων. Ἐκοβαν κάθετα τὰ ἔχνη τοῦ μαμμοῦθ καὶ ὁ Νταρλιέ βλέποντάς τα εἶπε μὲ πνιγμένη φωνή :

—Υπάρχουν κι' ἄλλοι ποὺ κυνηγοῦν τὸ μαμμοῦθ μπροστὰ ἀπὸ μᾶς.

—Εἶναι κι' ἕνας λευκὸς μαζί τους,

εἶπε ὁ Γιακούτης δείχνοντας τὶς πατημασιὰς, ὅπου ἀνάμεσα στὶς ἄλλες ξεχώριζαν καὶ τὰ ἔχνη ἀπὸ δυὸ πα-



Εἶναι κι' ἕνας λευκὸς μαζί τους, εἶπε ὁ Γιακούτης. (Σελ. 441, στ. α')

πούτσια μὲ καρφωτὲς χονδρὲς σόλες.

Ὁ Μουζὲν καὶ ἡ Ναδία κοιτάχτηκαν. Μήπως ἦταν ὁ Τῶκεττ μὲ τοὺς συντρόφους του;

—Πόσοι ἦταν; ρώτησε ἡ Ναδία. Σκυμμένοι κάτω ἀπὸ τὸ χιόνι ἐξέτασαν προσεκτικὰ τὰ ἔχνη. Ὅχι τὴν

ἦταν οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἔτρεχαν πίσω ἀπ' τὸ μαμμοῦθ. Ἡ ἀνακάλυψιν αὐτὴ ζώηρεψε τὸν ζῆλο τοῦ Νταρλιέ.

—Πρέπει νὰ τρέξουμε γιὰ νὰ βγοῦμε μπρὸς τους, εἶπε, καὶ ἴσως νὰ τοὺς πιάσουμε ὅλους μαζί, καὶ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὸ θηρίο.

Καὶ τὸ αὐτοκίνητο ἀναπτύσσοντας ὅλην τὴν ταχύτητα ἀκολούθησε τὰ νέα ἔχνη.

Πρᾶγμα περίεργο· ἡ διεύθυνσιν ποὺ ἀκολουθοῦσαν τώρα τὰ ἔχνη ἔδειχνε σὰν νὰ ἤθελε τὸ μεγαθήριο νὰ γυρίσῃ πίσω στὸν καταυλισμὸ καταδιωκόμενο ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Πιστοποιώντας αὐτὴ τὴν λεπτομέρεια ὁ Νταρλιέ εἶπε μήπως τυχὸν ὁ Τῶκεττ νοιώθοντας τύψεις ἔφερνε πίσω στοὺς φίλους του τοὺς ἀναστημένους ἀνθρώπους καὶ μαζί μ' αὐτοὺς τὸ δαμασμένο μαμμοῦθ. Μὰ ἡ Ναδία κούνησε τὸ κεφάλι της.

—Ἴσως πεινοῦν, εἶπε τότε ὁ Νταρλιέ, καὶ αὐτὸς ὁ λόγος τοὺς κάνει νὰ γυρίσουν πίσω σὲ μᾶς.

Μὰ καὶ αὐτὴ ἡ ὑπόθεσιν ἦταν λαθασμένη. Πότε-πότε οἱ Εὐρωπαῖοι συναντοῦσαν στὸ δρόμο τους τὰ ἔχνη τῆς φωτιᾶς ποὺ εἶχαν ἀνάψει οἱ προϊστορικὲς ἀνθρώποι στοὺς πρόχειρους καταυλισμούς τους. Καὶ γύρω στὴ φωτιά αὐτὴν ἔβρισκαν πάντοτε κόκκαλα ἢ ἄλλα ἀποφάγια.

Βλέποντας ὅλα αὐτὰ ὁ Μουζὲν ἐθαύμαζε τὴν θαυμαστὴν προσαρμογὴν τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν μέσα στὸ ἄξενο περιβάλλον ὅπου ἦσαν ὑποχρεωμένοι τώρα νὰ ζοῦν. Τὸ πιὸ καταπληκτικὸ ὅμως ἦταν ἡ γρηγοράδα τους ποὺ τοὺς ἔκανε ὄχι μόνο νὰ ἐξακολουθοῦν νὰ διατηροῦν τὴν ἀπόστασιν ποὺ τοὺς χωρίζε ἀπὸ τοὺς λευκοὺς, μὰ καὶ νὰ τὴν μεγαλώνουν κίελας.

Ὅλες αὐτὲς τὶς σκέψεις τοῦ ὁ Μου-

ζέν τις άνεκοίνωνε στη Ναδιά. Ή νέα, έξαντλημένη, δέν ήταν σέ κατάσταση νά του άπαντήσῃ, καί ὁ Μουζέν παραμέρισε ὅλες τίς ἄλλες έννοιες του γιά νά τήν ἐμψυχώνῃ.

— Θάρρος, Ναδιά. Σέ λίγες ὥρες θά βρισκόμαστε στόν καταυλισμό καί θά εἰδοποιήσουμε εὐθὺς τὰ ἀεροπλάνα νά ἐρθοῦν νά μᾶς πάρουν. Κουράγιο, σέ λίγο τελειώνουν τὰ βάσανά μας.

Τό αὐτοκίνητο συνέχισε τὸ δρόμο του. Ήταν πιά καιρὸς νά γυρίσουν γιατί ἡ μπενζίνη κόντευε νά ἐξαντληθῇ.

Σέ λίγες ὥρες θά ἐφθάναν στόν καταυλισμό. Τὰ δένδρα εἶχαν ἀρχίσει ν' ἀραιώνουν. Ὁ Μουζέν πατοῦσε τὴ βαλβίδα τῆς ταχύτητος μὲ ὅλη του τὴ δύναμη, μὰ περισσότερο ἀπὸ δέκα χιλιόμετρα τὴν ὥρα δέν μπορούσαν νά τρέξουν.

Ἐξαφνα ὁ ὁδηγὸς τινάχτηκε· εἰδείξε μὲ τὸ χέρι του ἓνα μαῦρο καπνὸ πού ἀνέβαινε ψηλά.

— Αὐτὸ εἶναι πετρέλαιο, εἶπε. Καίγεται ὁ καταυλισμός!

Οἱ τρεῖς λευκοὶ πᾶγωσαν ἀκούγοντας τὸ φοβερὸ νέο. Ὁ Μουζέν αὖξησε ἀκόμη περισσότερο τὴν ταχύτητα, πκραβλέποντας τὰ ἐμπόδια πού τοῦ παρουσιάζονταν, πηδώντας πάνω ἀπὸ πέτρες καί κορμούς δέντρων μὲ κίνδυνο νά ξεχαρβαλώσῃ ὁλόκληρο τ' αὐτοκίνητο. Καί νά, πού κάτω στήν κοιλάδα, φάνηκαν μὲς σὸ μισοσκόταδο τοῦ δειλινοῦ, μερικὲς σκιὲς πού ἔτρεχαν νά κρυφτοῦν.

— Οἱ Λαμοῦτες! φώναξε ὁ ὁδηγός.

Καί μὲ κομμένη φωνὴ ἀρχισε νά δώσῃ ἐξηγήσεις πού ἡ Ναδιά τίς μετέφραζε ὅπως μπορούσε:

«Οἱ Λαμοῦτες μᾶς παραμονεύουν ἀπὸ πολλὲς ἐβδόμηδες καί караδοκοῦσαν νά βροῦν εὐκαιρία γιά νά μᾶς βλᾶψουν. Εἶναι μιά φυλὴ φανατισμένη πού ἀποφεύγει κάθε ἐπαφὴ μὲ τοὺς λευκοὺς, ἔμαθαν πὼς ξεθάψαμε ἓνα μαμμοῦθ καί οἱ μάγοι τους, οἱ «σαμάν» τοὺς παρακινοῦν νά μᾶς τιμωρήσουν γι' αὐτὴ μας τὴν ἱεροσουλία.

— Φοβάται πὼς θά μᾶς ἐπιτεθοῦν;

— Γιά τὴν ὥρα ὁ κίνδυνος δέν εἶναι ἀμεσός, γιατί βρισκόμαστε σὲ μέρος ἀνοικτὸ ὅπου δέν μποροῦν νά κρυφτοῦν καί νά μᾶς στήσουν ἐνέδρα.

— Τότε, εἶπε ὁ Νταρλιέ, μὲλις φθάσουμε νά τηλεγραφῆσουμε στ' ἀεροπλάνα νά ἐρθοῦν ἀμέσως νά μᾶς πάρουν ἀπ' ἐδῶ. Ἄν ἐννοεῖται ἔχουν ἀφήσει ἀπείραχτο τὸν τηλεγράφο μας.

Ὁ ἀνεμος σκόρπιζε πρὸς ὅλες τίς

διευθύνσεις τὸν καπνὸ τῆς πυρκαϊᾶς καί μόλυνε τὸν ἀέρα. Τὸ αὐτοκίνητο βρισκόταν λίγες ἑκατοντάδες μέτρα ἀπὸ τὸν καταυλισμό, ὅταν ἡ μηχανὴ ἔκανε ἓνα-δουὶ τσάφ! καί σταμάτησε: ἡ βενζίνη εἶχε σωθεῖ. Μ' ἓνα πῆδημα καί οἱ τέσσερις ἐπιβάτες βρέθηκαν κάτω κι' ἀρχισαν νά τρέχουν πρὸς τὸν καταυλισμό.

Τὸ θέαμα πού παρουσιάστηκε στὰ μάτια τους ἦταν τραγικόν: ὅλα εἶχαν καεῖ, ἡ καταστροφή ἦταν ἀπόλυτη. Τὰ ξύλινα κιβώτια στέκονταν καρβουνιασμένα καί ἡ ἀποθήκη τῆς βενζίνης καιγόταν σκορπίζοντας γύρω τῆς πυκνὸ καί πνιγερὸ καπνόν.

Σὲ μίαν ἀκρὴ ὅμως, ἐκεῖ πού ἦταν ἡ ἀποθήκη τῶν τροφίμων, φάνηκαν μερικὲς σκιὲς. Μισότρελλος σχεδὸν ἀπὸ θυμὸ καί ἀπόγνωση ὁ Νταρλιέ τράβηξε τὸ περιστροφὸν καί ἀδείασε καί τίς πέντε σφαῖρες. Μὰ ἦταν ἐντελὼς ἀμάθος κι' εἴτσι ὅλες οἱ σφαῖρες του ἀπέτυχαν.

Ἐξαφνα μέσ' ἀπ' τὸ σκοτάδι μιά ἀπὸ τίς σκιὲς προχώρησε πρὸς τὸ μέρος του, λέγοντας γαλλικὰ μὲ κάπως ξενικὴ προφορά: «Μὴ πυροβολεῖτε, κύριε Νταρλιέ!» Ἐκπληκτος ὁ Νταρλιέ κοίταξε αὐτὸν τὸν ἀνθρωπο τὸν ἀλλόκοτα ντυμένον, πού σὸ σῶμα του φοροῦσε δέρματα ζῶων καί στὰ πόδια του χοντρές μπότες μὲ καρφιά. Ὁ ἀνθρωπος αὐτὸς ἦταν ὁ Τῶκεττ.

— Ἐπὶ τέλους! ἔκανε ὁρμώντας πρὸς τὸ μέρος του. Τί γυρεύετε σεῖς ἐδῶ; Σεῖς βάλατε φωτιά στόν καταυλισμό; Ἐσεῖς καί οἱ ἀνθρωποὶ σας μᾶς καταστρέψατε ὅλες τίς προμήθειές μας;

Ἡ Ναδιά καί ὁ Μουζέν εἶχαν πλησιάζει καί παρακολουθοῦσαν τὴ σκηνή. Ἡ ὄψη τοῦ Ἀμερικανοῦ εἶχε σημαντικὰ ἀλλάξει. Εἶχε ἀφήσει τὰ γένεια του. Τὰ μαλλιά του εἶχαν μακρύνει καί τὸ ντύσιμό του ἦταν ὅμοιο μὲ τὸν προϊστορικὸν ἀνθρώπων, μόνον τὰ παπούτσι του διατηροῦσε ἀκόμη.

— Ἐμεῖς ἤρθαμε νά σᾶς σώσουμε, ἔκανε ὁ Τῶκεττ ἀπαντώντας στήν ἐρώτησιν τοῦ Νταρλιέ. Τὴ φωτιά τὴν ἔβαλαν οἱ Λαμοῦτες. Τοὺς πετύχαμε τὴ στιγμὴ πού πυροπολοῦσαν τίς παράγκες καί προσπαθήσαμε νά σώσουμε ὅ,τι μπορούσαμε ἀπὸ τίς προμήθειές σας.

Ὁ Τῶκεττ εἶχε ἀνάψει καθὼς μιλοῦσε, καί οἱ παλιοὶ του σύντροφοι τὸν θαύμαζαν ἀθελά τους. Ήταν ὡραῖος εἶχε μιά ἄγρια ἀρρενωπὴ δμορφιά.

— Γιατί φύγατε; ρώτησε ὁ Μουζέν, γιατί μᾶς ἐγκαταλείψατε;

— Ἐφυγα γιά πάντα, εἶπε ὁ Ἀμερικανός. Ἀπὸ τώρα καί σὸ ἐξῆς ἀνήκω κι' ἐγὼ σ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους πού εἶναι τόσο παλιοὶ μὰ καί τόσο νέοι. Δέν ἔχετε τὸ δικαίωμα νά τοὺς κάνετε νά πεθάνουν βάζοντάς τους διὰ τῆς βίας μέσα στόν πολιτισμό. Πρέπει νά ζήσουν. Ἀπὸ τότε πού βρισκόμαι μαζί τους ἡ ζωὴ μου παρουσιάζεται μπροστά μου ἀλλοιώτικη. Μὲ συγχωρεῖτε, ἀλλὰ τὴν ζωὴ δέν μοῦ τὴν ἐξήγησε ἡ ἐπιστήμη σας, κύριε Νταρλιέ καί κύριε Μουζέν, μοῦ τὴν ἐξήγησαν τὰ πλάσματα αὐτὰ πού ἐσεῖς τὰ περιφρονεῖτε, καί πού θέλετε νά τὰ ἐκθέσετε σάν ἀξιοπερίεργα ζῶα στόν Ζωολογικὸ κήπο. Εἶναι αἶσχος γιά τὸν ἀνθρώπο νά προσφέρῃ ὡς θέαμα στήν περιέργειά τοῦ κοινοῦ ἄλλους ἀνθρώπους, ἀδελφοί του, πού ἴσως νά εἶναι ἀνώτεροι ἀπ' αὐτὸν στὴ γνώση τοῦ Καλοῦ. Ἐγὼ τώρα κατάλαβα μονομιάς πόσο ψεύτικος, πόσο πλαστὸς καί πόσο ἀνέητος εἶναι ὁ δυτικὸς πολιτισμός μας. Τὰ μάτια μου ἀνοίξαν. Καί τώρα κοκινίζω ἀπὸ ντροπὴ ὅταν συλλογίζομαι τὸ κίνητρο πού μ' ἐσπρωξε νά ἐρθῶ ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη, σὲ σᾶς κύριε Μουζέν. Ἐπειδὴ εἶχα χρήματα, σπρωγμένος ἀπὸ τὴ ματαιοδοξία μου, ἤθελα νά κάνω κάτι πού δέν τὸ εἶχε κάνει ἄλλος πρὶν ἀπὸ μένα. Σπαταλοῦσα τίς δυνάμεις μου σὲ μάταια καί περιττὰ πράγματα. Νόμιζα πὼς ἦμουν ἐλεύθερος, ἐνῶ πραγματικὰ ἦμουν ἓνας αἰχμάλωτος, ἓνας αἰχμάλωτος σάν τὸ ἄλλο ἐκεῖνο ἐλεύθερο ζῶον πού τὸ ξυπνήσατε γιά νά τὸ σκλαδῶσετε. Μὰ κι' ἐκεῖνο ἐσπασε τίς ἄλυσίδες, πού ὁπότες μόνον λίγες μέρες τίς εἶχε ἀνεχθεῖ, κι' ἐγὼ ἐσπασα τίς δικές μου ἄλυσίδες, πού μᾶς ἔχει ἐπιβάλλει ὁ πολιτισμός ἀπὸ ἀμέτρητες γενεές. Ἐσεῖς μένετε πάντα δεμένοι στίς δικές σας ἄλυσίδες. Νομίζοντας πὼς δηηρετεῖτε τὸν πολιτισμὸ γίνατε σκλάβοι του.

Μιά φωνὴ ἀκούστηκε ἀπὸ μακριά, ἓνα σύνθημα μιά πρόσκληση. Ἡ Ναδιά ἀνατρίχιασε ἡ φωνὴ αὐτὴ τῆς φάνηκε πὼς ἐρχόταν, κι' ἐρχόταν πραγματικά, ἀπὸ τὸ βάθος τῶν αἰώνων.

— Σὰς καλοῦν, εἶπε ὁ Μουζέν, θά πᾶτε μαζί τους; Θὰ μᾶς ἀφήσετε τώρα πού βρισκόμαστε χαμένοι μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἐρημιά, πού τὸ χρῶς θὰ μᾶς πλάκωσῃ ἀπὸ ὥρα σ' ὥρα, πού κανεὶς δέν μπορεῖ νά εἰδοποιήσῃ τ' ἀεροπλάνα καί νά τοὺς πῇ πού βρισκόμαστε γιά νά ἐρθοῦν νά μᾶς πάρουν; Θὰ μᾶς ἀφήσετε νά πεθάνουμε;

Ὁ Ἀμερικανός τὸν ἀκούγε σκεπτικὸς καί φάνηκε νά συλλογίζεται.

Μιά δευτέρα φωνὴ ἀκούστηκε ἀπὸ μακριά νά τὸν καλῇ. Ὁ Τῶκεττ φάνηκε πὼς ἐπαίρνε μιά ἀπόφαση κι' ὕστερα ἔβγαλε κι' αὐτὸς μιά ξεχωριστὴ φωνὴ πού ἀντήχησε σάν προσταγή.

— Σὲ λίγα λεπτά οἱ σύντροφοί μου θά εἶναι ἐδῶ, ἔκανε γυρίζοντας πρὸς τὸν Νταρλιέ. Ἐγὼ κι' αὐτοὶ σώσαμε ἀπὸ τίς φλόγες ὅ,τι ἦταν δυνατόν νά σωθῇ ἀπὸ τὰ τρόφιμα· ἔχετε τὸν καιρὸ καί τὰ μέσα νά κατεβῆτε στὴ βόσῃ ὅπου βρίσκονται κίβλας τὰ ἀεροπλάνα πού ἤρθαν ἀπὸ τὴ Γακούτη. Φύγετε. Θὰ προσπαθήσουμε νά σᾶς ἀκολουθήσουμε ἀπὸ μακριά γιά νά σᾶς προφυλάξουμε ἀπὸ κάθε ἐπίθεση καί νά βλέπουμε ἀν' πηγαίνετε καλά. Ἐνα πράγμα ὅμως θὰ μᾶς ὑποσχεθῇτε: πὼς δέν θὰ ἐπιχειρήσετε ποτὲ νά μᾶς πλησιάσετε.

— Καλά, καί τὸ μαμμοῦθ; εἶπε ὁ Νταρλιέ. Ἀφήστε μᾶς τουλάχιστον τὸ μαμμοῦθ γιά νά ἔχουμε μαζί μας μιά ζωντανὴ ἀπόδειξη πὼς πέτυχαν τὰ πειράματά μας.

Ὁ Τῶκεττ χαμογέλασε:

— Ἐμεῖς δέν εἶχαμε ἰδέα πὼς τὸ μαμμοῦθ σᾶς ἔφυγε, εἶπε. Καθὼς τὸ παρακολουθοῦσατε δέν ξαφνιαστήκατε πού τὸ εἶδατε νά στρίβῃ ξαφνικὰ κατὰ τὸ βοριά; Αὐτὸ συνέβη γιατί μιά μέρα ὁ ἀρχηγὸς τῆς φυλῆς μας ἀνακάλυψε τὰ ἴχνη τοῦ καί βάλθηκε καλὰ καί σώνει νά τὸ κυνηγήσῃ. Ἡταν ἀδύνατο νά πεισθῇ πὼς τὸ μαμμοῦθ εἶναι ἓνα ζῶο ἀναστημένο ὅπως κι' αὐτοὶ καί πὼς εἶναι μοναδικὸ στόν κόσμο. Οἱ ἀνθρωποὶ αὐτοὶ δέν μποροῦν νά τὸ χωνέψουν ὅτι ἡ ζωὴ τους εἶχε σταματήσει ἐπὶ χιλιάδες χρόνων καί σὸν διάστημα αὐτὸ ἡ γῆ ἀλλάξε ὁλότελα ὄψη. Μοῦ μιλοῦν ἀκόμη γιά τὰ κυνήγια τους, γιά τὰ κοπάδια τῶν μαμμοῦθ καί τῶν ἄλλων παλαιοντολογικῶν ζῶων πού δέν ὑπάρχουν πιά, σάν νά ἐπρόκειτο γιά χθές. Μὲ μεγάλη δυσκολία τοὺς κρατοῦ γιά νά μὴν κυνηγήσουν τὸ μαμμοῦθ. Θὰ ἤθελα νά τὸ πιάσω γιά νά τοῦ βγάλω τὸ χαλκὰ ἀπὸ τὸ πόδι τοῦ πού τὸ ἐνοχλεῖ, μὰ τώρα πού ξαναβρήκα τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ἀγρίεψε καί δέν μ' ἀκούει πιά. Ὅσο ἔπειδὴ δέν εὗρισκε πευθενὰ ἄλλου τροφῇ καί πεινοῦσε γύρισε πίσω, ἐδῶ ὅπου ἔχει πὼς θὰ βρῇ σάν.

Ἡ ἐμφάνισή του ἔκανε τοὺς Λαμοῦτες νά τρομοκρατηθοῦν καί γιά νά ἐξορκίσουν τὰ κακοποιὰ πνεύματα ἔβαλαν φωτιά σὲ ὅλα τὰ καταρμένα πράγματα πού ἔφεραν ἐδῶ οἱ λευκοὶ ἀνθρωποὶ. Εὐτυχῶς βρισκόμαστε ἐδῶ κοντὰ. Δοκιμάσαμε νά κυνηγήσουμε τοὺς ἐμπρηστές, πού μὲ-

λις μᾶς ἀντίκρυσαν τὸ ἔβαλαν στὰ πόδια μὲ τρομαγμένες φωνές. Ἐξήγησα στοὺς συντρόφους μου πὼς ἔπρεπε νά σώσουν ὅ,τι μπορούσαν. Νάτους, εἶναι οἱ νέοι μου ἀδελφοί,

Ἐβαλε μιά λαρυγγιώδη φωνὴ καί οἱ προϊστορικοὶ ἀνθρωποὶ βγήκαν ἀπὸ τὸ μισοσκόταδο ὅπου ἦταν κρυμμένοι καί πλησίασαν μὲ κάποιο δισταγμὸ καί δυσπιστία τοὺς λευκοὺς.

Τὸ ὕψος τους τώρα εἶχε ἀλλάξει. Δέν ἦταν πιά τὰ σκλαβωμένα καί φοδισμένα ζῶα πού εἶχαν γνωρίσει στήν ἀρχή. Τώρα πού ξαναβρήκαν τὴν ἐλευθερίαν τους εἶχαν ξαναπάρει τὸ περήφανο ὕψος τῶν ἐλευθέρων ἀνθρώπων πού ζοῦν μέσα στὴ φύσιν καί στόν ἀνοικτὸ ὁρίζοντα.

Ὁ Νταρλιέ καί ὁ Μουζέν τοὺς κοίταζαν μὲ θαυμασμό. Ὁ γέρο-σφὸς ἐδάγκανε μὲ λύσσα τὰ μουστάκια του.

Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΘΕΛΕΙ — Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΛΑ'

Ἄλλη πῖπα σὸ σπῖτι δέν ὑπάρχει. Ὁ παπποὺς τὴ δική του τὴν ἔχει πάντα στήν τσέπη του. Κι' ὁ Κωστάκης, πού θέλει καί καλὰ νά καπνίσῃ, σοφίζεται νὰ φτιάσῃ πῖπα ὁ ἴδιος.

Ἀλήθεια, τί εἶναι ἡ πῖπα; Ἐνα δοχεῖο γιά τὸν καπνὸ κι' ἓνας σωλήνας, ἓνα μασοῦρι γιά τὸ στόμα. Ψάχνει λοιπὸν στήν ἀποθήκη καί, μετὰ πολλὰ, ἀνακαλύπτει ἓνα σιδερένιο μασοῦρι, ὅσο τοῦ χρειάζεται... Λαμπρά! Τώρα δοχεῖο. ὦ, εἶναι πολὺ πιὸ εὐκόλο! Πᾶει σὸ μπουφέ, ψάχνει—κι' εἶναι ἡ μόνη φορὰ πού δέν ψάχνει γιά γλυκό—βοῖσκει μιά μικρὴ τσαγιέρα, χώνει σὸ στόμα της τὸ μασοῦρι—ἴσα-ἴσα ἔρχεται—καί νά, ἡ πῖπα του ἔτοιμη.

Δέν ἔχει παρὰ νά τῆς βάλῃ καπνὸ καί νά τὴν ἀνάψῃ. Γίνεται κι' αὐτό. Κι' ὁ Κωστάκης κατεβαίνει πάλι στόν κήπο γιά νά καπνίσῃ μὲ τὴν ἡσυχία του.

Μιά ρουφηξιά... δυὸ ρουφηξίες... ὦ, τί ὠραία!... Ὁ Κωστάκης, κατευχαριστημένος, ἐτοιμάζεται νά πάρῃ καί τὴν τρίτη. Ἀλλὰ δέν προφταίνει: Μιά φωνὴ τὸν κόβει πάλι ἀπ' τὸ παράθυρο:

— Μπρέ, σὺ!... Τὴν καλή μου τσαγιέρα πήρες νά τὴν κάνῃς πῖπα;... Φέο τὴ γοήγορα ἐδῶ!... Παλιόπαιδο, πού θέλεις καί νά μοῦ καπνίσῃς!... Καλὰ πού δέν τὴν ἐσπασες, ἀλλοῶς κι' ἐγὼ δέν ἔχω τί θά σοῦκανα!...

Αὐτὴ τὴ φορὰ εἶναι ἡ γιαγιά. Μιλώντας μὲ θυμὸ, κατεβαίνει στόν κήπο, τοῦ παίρνει τὴν «πῖπα», ἀδειάζει τὴν τσαγιέρα, τὴν πλένει καί τὴν κλειδώνει σὸ μπουφέ. Κι' ὁ Κωστάκης ἀπελπίζεται. Πᾶει! Δέν θά μπορέσῃ ποτὲ νά μάθῃ νά καπνίσῃ πῖπα καί νά γίνῃ καπετάνιος. Τί νά κάμῃ; τί;...

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ



ΤΟΜ ΣΩΓΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ MARK TWAIN

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Στό σπίτι είχε μάθει ο Τόμ για την νυχτερινή απόπειρα που είχε γίνει στο σπίτι της χήρας Ντούγκλας και ότι δύο τρεις μέρες αργότερα είχαν βρει το πτώμα του «κουρελή» ξένου στην ακροποταμιά. Φαίνεται πως είχε πληγωθεί από τον Βάλλι-ζερ ή τους γιούς του την ώρα που έφευγε και προσπαθώντας να περάσει το ποτάμι πνίγηκε.

Δεκαπέντε μέρες μετά τη σωτηρία του ο Τόμ πηγαίνοντας να κάνει την καθημερινή του επίσκεψη στο Χώκ πέρασε από το σπίτι του δικαστή Θάτσερ και μπήκε μέσα για να πη μια καλημέρα της Μπέκυ.

Ο δικαστής καθόταν στην τραπεζαρία και κουδέντιαζε με μερικούς φίλους του. Ένας απ' αυτούς ρώτησε τον Τόμ γι' άστειο αν του έκανε όρεξη να ξαναπάει άλλη μια φορά στη σπηλιά.

— Καί γιατί όχι, είπε ο Τόμ με καμάρι.

— Έννοια σου, είπε ο δικαστής, το πιστεύω και ξέρω πως υπάρχουν κι' άλλα τρελλόπαιδα σαν κι' εσένα. Μά γι' αυτό ελάβαμε τα μέτρα μας και κανένα παιδί δεν θα μπορέσει πια να χαθεί μέσα στη σπηλιά εκείνη.

— Γιατί ;

— Γιατί, φιλαράκο μου, έκλεισα την είσοδο της σπηλιάς με μια σιδερένια άμπαρα και με τριπλή κλειδαριά και τα κλειδιά τα κρατώ εγώ ε-πάνω μου.

Ο Τόμ έγινε άσπρος σαν τον τοίχο.

— Τι έπαθες, παιδί μου, τι τρέχει, Τόμ ; Γρήγορα φέρτε ένα ποτήρι με νερό.

Έφεραν το νερό κι' έδρεξαν τον Τόμ στο πρόσωπο.

— Έ, πάει καλά, συνήλθες. Μά δεν μου λές τί έπαθες, Τόμ ;

— Άχ, κύριε δικαστή—μέσ στη σπηλιά—είναι ο Ίνδιανος Τζό !

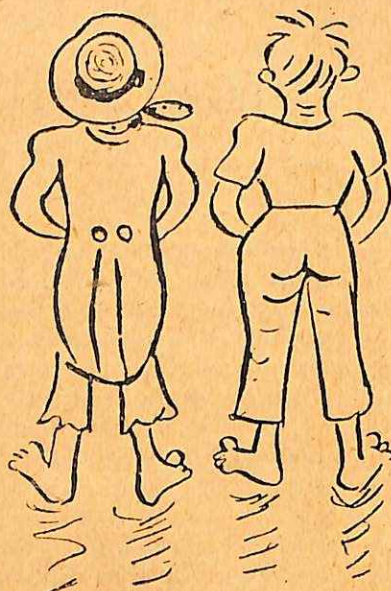
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'

Μέσα σε λίγα λεπτά το νέο είχε μαθευτεί σε όλο το χωριό και πριν περάσει πολλή ώρα ένα πλήθος ανθρώπων με τον δικαστή Θάτσερ και τον Τόμ επί κεφαλής ξεκίνησαν για τη σπηλιά του Μάκ Ντούγκαλ.

Όταν έφθασαν κι' ο δικαστής άνοιξε την άμπαρμένη πόρτα, ένα φρικαλέο θέαμα παρουσιάστηκε στα μάτια τους : ο Ίνδιανος Τζό βρισκόταν ξαπλωμένος μπρος στην είσοδο νεκρός και παγωμένος, με το πρόσω-

πό του κολλημένο στην πόρτα, ώσάν τα μάτια του να ήταν προσηλωμένα ως την τελευταία στιγμή στο φως της ημέρας που έρχόταν απ' έξω. Ο Τόμ ένοιωσε βαθύν οίκτο για τον νεκρό κακούργο, γιατί γνώριζε πολύ καλά τί φρικτή αγωνία θα είχε περάσει όλες αυτές τις ημέρες.

Αίπλα στον νεκρό βρισκόταν ο μεγάλος κυνηγετικός σουγιάς του με σπασμένες και τις δύο του λεπίδες. Με τον σουγιά του αυτόν είχε προσπαθήσει να τρυπήσει την χοντρή και βαρειά δρύινη πόρτα μά το μόνο που είχε καταφέρει ήταν να χαλάσει το σουγιά του. Οστόσο είχε έπιμεινει



Ο Χώκ και ο Τόμ Σώγερ

σ' αυτή την άσκοπη εργασία μόνο και μόνο για να κάνει κάτι που να γεμίσει τις ατέλειωτες ώρες της αγωνίας του και να τον βοηθή να λησμονήσει το μαρτύριο της πείνας.

Πάντοτε στην είσοδο της σπηλιάς έβρισκε κανείς κομμάτια από κερύ που τα άφηναν οι διάφοροι επισκέπτες. Τούτη τη φορά δεν βρέθηκε ούτε ένα. Ο έγκλειστος κακούργος τα είχε φάει όλα στην πείνα του και φαίνεται πως είχε πιάσει, κι' είχε φάει και μερικές νυχτερίδες, όπως φαινόταν από τα κόκκαλά τους που βρίσκονταν σκορπισμένα στο πάτωμα της σπηλιάς. Ο δυστυχισμένος είχε κυριολεκτικά πεθάνει από την πείνα. Παρακάτω λιγάκι βρισκόταν ένας σταλαγμίτης που είχε δημιουργηθεί από το νερό που έσταζε μέσα σε αναρίθμητους αιώνες. Ο Τζό είχε σπάσει τη

μύτη του και είχε στερεώσει απάνω μια πέτρα που την είχε πρώτα βαθουλώσει για να μαζεύει μέσα σ' αυτήν την πολύτιμη στάλα του νερού που έπεφτε κάθε είκοσι λεπτά της ώρας με την ακρίβεια χρονομέτρου, έτσι ώστε μέσα στο διάστημα της ημέρας μπορούσε να γεμίσει ένα κουταλάκι του καφέ νερό. Η πέτρα αυτή έμεινε σαν ένα από τ' αξιοθέατα της σπηλιάς και ως τα σήμερα κάθε επισκέπτης της σπηλιάς θα σταθή και θα θαυμάσει «το ποτήρι του Ίνδιανου Τζό», όπως έχει ονομασθεί αυτή η πέτρα, περισσότερο από κάθε τι άλλο και ούτε τα «παλάτια του Άλαδίνου», δεν μπορούν πια να συναγωνιστούν μαζί του.

Έθαψαν τον Ίνδιανο Τζό έξω από την πόρτα της σπηλιάς και όλο το χωριό είχε μαζεωθεί για να παρευρεθεί στην ταφή του ως κι' από άλλα χωριά σε μια άκτινα δέκα χιλιομέτρων είχαν κατεβεί άνθρωποι με βάρκες και μ' άμάξια για να ιδουν το μοναδικό θέαμα κι' έλεγαν ότι ο Τζό είχε τιμωρηθεί πιο φρικτά έτσι, παρά αν τον κρεμούσαν.

Τό άλλο πρωί ο Τόμ πήγε να βρή τον Χώκ για να μιλήσει μυστικά μαζί του. Ο Χώκ έντωμεταξύ είχε μάθει από τη χήρα Ντούγκλας και τον γέρο-Βάλλιζερ όλη την περιπέτεια των παιδιών στη σπηλιά. Από το άλλο μέρος ο ίδιος διηγήθηκε στον Τόμ τις περιπέτειές του στο νούμερο 2 και πρόσθεσε :

— Μέσα στην κάμαρα βρισκόταν ένα μπουκάλι ρακί και τώρα δεν είναι. Λοιπόν, όποιος μπήκε και πήρε το ρακί αυτός πήρε και το θησαυρό. Έτσι λοιπόν τον χάσαμε για πάντα έμεις, που δουλέψαμε τόσο σκληρά για να τον αποκτήσουμε.

Ο Τόμ κοίταξε τον Χώκ καλά στα μάτια σιωπηλός για λίγα δευτερόλεπτα κι' ύστερα του είπε σοβαρά :

— Χώκ, ο θησαυρός δεν ήταν ποτέ στο ξενοδοχείο.

— Έ ;

— Όχι, ο θησαυρός είναι αλλού.

— Ποι, Τόμ ;

— Είναι στη σπηλιά.

Τα μάτια του Χώκ γυάλισαν.

— Σοβαρά μιλάς, Τόμ ; έτσι στην τιμή σου και στην ψυχή σου ;

— Μά την αλήθεια, Χώκ, ποτέ στη ζωή μου δεν είχα μιλήσει πιο σοβαρά. Θέλεις νάρθεις μαζί μου και να με βοηθήσεις ;

— Άκους λέει ! Δηλαδή, αν βρίσκεται κάπου απ' όπου να μπορούμε να τον βγάλουμε χωρίς να χαθούμε.

— Έννοια σου και δεν υπάρχει κανένας φόβος.

— Τότε έρχομαι σίγουρα. Μά τί σε κάνει να πιστεύεις πως τα χρήματά...

— Περίμενε να πάμε και θά ιδής. Αν δεν τον βρούμε σου χαρίζω, τι έχω, το τόπι μου, το ταμπούρλο μου, τους βώλους μου, όλα.

— Καλά, θά πάμε. Και πότε λές ;

— Και τώρα ακόμη, τούτη τη στιγμή αν θέλεις. Πως καταλαβαίνεις τις δυνάμεις σου ;

— Είναι πολύ βαθειά μες στη σπηλιά ; Είναι τρεις μέρες μονάχα που έχω σηκωθεί από το κρεβάτι, Τόμ, αλλά περισσότερο από ένα μίλλι δε μου φαίνεται πως θά μπορούσα να περπατήσω' δεν μου βαστούν τα πόδια.

— Από το συνειθισμένο δρόμο είναι τουλάχιστον πέντε μίλλια, μά εγώ ξέρω έναν άλλον πολύ συντομότερο, που κανένας άλλος εκτός από μένα δεν τον γνωρίζει. Ός τη σπηλιά θά σε πάω με τη βάρκα και θά σε φέρω πίσω δίχως εσύ να κουνήσης ούτε το δαχτυλάκι σου.

— Έ, τότε εμπρός, ως ξεκινήσουμε.

— Όρατα. Χρειαζόμαστε όμως να πάρουμε μαζί μας λίγο ψωμί και ψητό και ένα ή δυο σακκούλια και δυο τρία κουδάρια σπάγγο, και μερικά κερία κι' ακόμη μερικά από εκείνα τα καινούργια πράγματα που βγήκαν τώρα και που τα λένε σπέρτα—τα ξέρεις. Άχ, νάχα μαζί μου απ' αυτά, τότε που είχαμε χαθεί στη σπηλιά !

Τό απομνημόνευσε τα παιδιά «δανείστηκαν» από έναν βαρκάρη, που έτυχε ακριβώς εκείνη την ημέρα να λείπει από το χωριό, τη μικρή βαρκούλα του και ξεκίνησαν ευθύς.

Αφού τράβηξαν κάμποσα μίλλια ανεβαίνοντας το ποτάμι, ο Τόμ σηκωσε το χέρι του κι' έδειξε ένα μέρος λέγοντας.

— Βλέπεις, Χώκ, όλη η ακροποταμιά σ' αυτό το σημείο είναι ίδια. Ούτε σπίτι, ούτε δέντρο, μόνο χαμόδεντρα και γκρεμός. Τώρα κοίταξε εκείνην την άσπρη μεριά, εκεί καλέ, που φαίνονται να έχουν γκρεμισθεί χώματα. Εκεί νά, είναι το σημάδι μου. Εκεί θά βγούμε τώρα.

Έβγαλαν τη βάρκα στη στεριά και πήδησαν έξω.

— Τώρα, Χώκ, αν είχες ένα καλάμι θά μπορούσες να το χώσεις μες στην τρύπα απ' όπου εδγήκαμε εγώ κι' η Μπέκυ. Για φάξε να ιδούμε, θά την βρής ;

Ο Χώκ έφαξε μά δεν βρήκε τίποτε ! Ο Τόμ πήγε τότε θριαμβευτικά σ' ένα πυκνό θάμνο και είπε :

— Νά την ! Κοίταξέ την, Χώκ !

Δεν είναι ή πιό κρυφή, ή πιό διαδολεμένη τρύπα που υπάρχει σ' όλο τον τόπο ; Κοίταξε όμως να μην φανερώσης σε κανένα τίποτε. Από καιρό ο πόθος του ήταν να γίνω ληστής μά έπρεπε να βρεθώ ένα λημέρι σαν κι' αυτό εδώ για να πετύχη κανείς κάτι. Τώρα δεν θά πούμε λέξη σε κανένα, παρά μόνον στον Μπέν Ρότσερς και στον Τζόε Χάρπερ, γιατί πρέπει, βλέπεις, να κάνουμε τη συμμορία μας, γιατί αλλιώς δεν αξίζει να είσαι ληστής χωρίς συντρόφους. Φαντάσου, Χώκ, ν' άκουσ : «ή συμμορία του Τόμ Σώγερ». Ψυχή μου όνομα, έ ;

— Ναι, όρατο είναι κι' ποιόν θά ληστεύουμε ;

— Σχεδόν όλους που θά περνούν από δω. Θά τους στήνουμε καρτέρι και θά τους ληστεύουμε. Έτσι κάνουν πάντα οι ληστές.

— Και θά τους σκοτώνουμε ;

— Όχι—όχι πάντοτε δηλαδή. Θά τους παίρνουμε μέσα στη σπηλιά, και θά τους ζητούμε λύτρα για να τους ελευθερώσουμε.

— Λύτρα ; Τι θά πη αυτό ;

— Νά, χρήματα. Αν δεν έχουν οι ίδιοι θά παραγγέλλουν στους φίλους τους να τους τα μαζέψουν, κι' αν δεν τα φέρουν στην προθεσμία που θά έχουμε όρισει θά τους φυλάμε έ-

να χρόνο ακόμη κι' ύστερα θά τους σκοτώνουμε. Έτσι κάνουν οι ληστές. Τις γυναίκες όμως δεν θά τις σκοτώνουμε. Οι γυναίκες είναι πάντα όμορφες και πλούσιες και τρέμουν από το φόβο τους. Θά τους παίρνουμε τα ρολόγια τους και τα διαμαντικά τους, μά θά τους φερόμαστε πάντοτε πολύ ευγενικά και θά τους βγάζουμε το καπέλλο μας κάθε φορά που θά τους μιλούμε. Οι ληστές βλέπεις είναι οι πιό ευγενικοί άνθρωποι, αυτό όποιο βιδίλο κι' αν ανοίξης θά το ιδής.

— Καλέ αυτά είναι θαυμάσια πράγματα, Τόμ ! Αυτό είναι χίλιες φορές καλύτερο παρά να είσαι πειρατής !

Σ' αυτό το διάστημα τα παιδιά είχαν τελειώσει τις ετοιμασίες τους και χώθηκαν μέσα στη σπηλιά. Ο Τόμ πήγαινε μπροστά. Με κόπο σύρθηκαν έρποντας ως την άλλη άκρη του διαδρόμου, εκεί έδεσαν την άκρη του κουδαριού τους σε μια πέτρα και προχώρησαν. Μόλις περπάτησαν λίγα βήματα έφθασαν κοντά στην πηγή και μόλις την είδε ο Τόμ ένοιωσε μια ανατριχίλα να περνάει όλο του το κορμί. Έδειξε στον Χώκ το κομματάκι του κεριού που είχε κολλήσει στο βράχο και του διηγήθηκε με πόση αγωνία αυτός και η Μπέκυ το κοίταζαν να λυώνη, κι' ύστερα να πετάει μια φλόγα και να σβύνει.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ



— Α, τί όμορφες εικόνες, γιατί ! Διάβασέ μας την ιστορία. . .

Τὰ παιδιὰ ἄρχισαν τώρα νὰ μιλοῦν μὲ σιγανή φωνή γιατί ἡ ἡσυχία καὶ τὸ σκοτάδι ποὺ τὰ τριγύριζε, τοὺς πλάκωνε τὴν καρδιά. Προχώρησαν ἀκόμη λίγο καὶ τέλος ἔφτασαν στὸν «γκρεμὸ» ποὺ εἶχε συναντήσει ὁ Τόμ στὶς περιπλανήσεις του. Τὰ κεριὰ τοὺς τώρα ἀποκάλυψαν ὅτι δὲν ἦταν γκρεμὸς παρὰ μονάχα ἓνα ἀκρόνιστο ὕψωμα ἀπὸ κοκκινόχρωμα, ἔξ ὡς ἔφτά μέτρα ψηλὸ. Ὁ Τόμ ψιθύρισε :

— Τώρα, Χώκ, κοίτα νὰ ἰδῇς κάτι ποὺ θὰ σοὺ δείξω.

Σήκωσε ψηλὰ τὸ κερί κι' ἔκανε :

— Κοίταξε ὅσο πιὸ μακριὰ μπορεῖς, ὁλόγυρα σου. Βλέπεις ἐκεῖνο ; Νάτο, νάτο, ἐκεῖ στὸ μεγάλο βράχο, ποὺ εἶναι καμωμένο μὲ καπνὰ ἀπὸ κερί :

— Τόμ, βλέπω. . . ἓνα σταυρό.

— Ε, γὰρ κοίτα καλύτερα, δὲ βλέπεις καὶ τὸ δύο ; «Κάτω ἀπὸ τὸ σταυρό». ἔ ; Ἐδῶ πέρα φίλε μου, εἶδα τὸν Ἰνδιάνο Τζὺ νὰ σηκώνῃ τὸ κερί του, μάλιστα.

Ὁ Χώκ κοίταξε κάμποση ὥρα τὸ μυστηριώδες σημάδι κι' ὕστερα εἶπε μὲ τρομαγμένη φωνή :

— Τόμ, δὲ βγαίνουμε τώρα ;

— Τί λές, καλέ ; καὶ νὰ παρατήσουμε τὸ θησαυρό ;

— Ναι, ἄς τὸν ἀφήσουμε. Ὁ βρυκόλακας τοῦ Τζὺ κάπου ἐδῶ θὰ τριγυρίζῃ.

Ὁ Τόμ ἐτράμαξε κι' ἐκεῖνος γιὰ μιὰ στιγμή, ὕστερα ὅμως ἔκανε, σὰν νὰ τοῦ ἤρθε ξαφνικά μιὰ φωτεινὴ σκέψη :

— Βρέ, Χώκ, τί κουτοὶ ποὺ εἶμαστε! Γιὰ κοίτα : Ἔρχονται ποτὲ οἱ βρυκόλακες σὲ μέρος ποὺ εἶναι σταυρός ; Κοτάνε ;

Ἡ ἰδέα ἦταν σωστὴ καὶ ὁ Χώκ πείσθηκε.

— Ἀλήθεια Τόμ, δὲν τὸ συλλογίστηκες αὐτὸ, καλὰ λές. Γιὰ τὴν καλὴ μας τύχη εἶναι ἐκεῖνος ὁ σταυρὸς ἐκεῖ πέρα. Ἀς κατεβούμε τώρα τσουλιστὰ κάτω κι' ἄς ρίξουμε καμμιά ματιά μήπως βροῦμε τὸ κουτί.

Ὁ Τόμ κάθισε καὶ ἀφέθηκε νὰ κυλήσῃ, πρῶτος ἐνὼ βῶλοι ἀπὸ χῶμα κατακυλοῦσαν ἀπὸ πίσω του. Ὁ Χώκ τὸν ἀκολούθησε.

Τέσσερις διάδρομοι ἀνοίγονταν κάτω στὴ βῆση ἀπὸ τὸ ὕψωμα. Τὰ παιδιὰ ἐξερεύνησαν τοὺς τρεῖς, μὰ τὸ κουτί δὲν ἦταν πουθενά. Σ' ἓναν βρῆ-

καν μόνον ἓνα κουτί ἀπὸ κονσέρβα, καὶ λίγα κόκκαλα ἀπὸ κοτόπουλο.

Τὰ παιδιὰ ἔψαξαν ὅπου φαντάζονταν πὼς μπορούσε νὰ ἦταν κρυμμένος ὁ θησαυρός, μὰ τίποτε. .

Ὁ Τόμ ἔκανε :

— Εἶπε «κάτω ἀπὸ τὸ σταυρό». Ἐδῶ εἶναι κάτω ἀπὸ τὸ σταυρό. Δὲν μπορεῖ ὅμως νὰ εἶναι κάτω ἀπὸ τὸ βράχο γιατί θὰ ἔπρεπε νὰ σκάψῃ στὴν πέτρα καὶ αὐτὸ θὰ φαίνονταν.

Ἐψαξαν ἀπάλι παντοῦ, μὰ ἄσκοπα. Ὁ Χώκ κάθισε χάμω γιατί δὲν ἤξερε τί νὰ πῇ. Ὁ Τόμ ἦταν κι' ἐκεῖνος σιωπηλός, μὰ στὸ τέλος ἔκανε :

— Γιὰ κοίτα ἐδῶ, Χώκ. Ἀπὸ τὴν μιὰ μεριά τοῦ βράχου δὲν βλέπεις σταλαγματιὰς ἀπὸ κερί καὶ πατήματα ; Μόνο ἀπὸ τὴν μιὰ μεριά κι' ὄχι ἀπὸ τὴν ἄλλη. Τί σημαίνει αὐτό ; Πὼς τὸν θησαυρὸ θὰ τὸν ἔχουν κάτω ἀπ' ἐδῶ χωμένον. Ἐγὼ θὰ σκάψω στὴ ρίζα τοῦ βράχου κι' ὅ, τι βγῇ. Ἐδῶ εὐθὺς σ' ἐνέργειαν τὸν «γνήσιο κοκκάλιο» σουγιά του καὶ πρὶν σκάψῃ τὸ μαλακὸ κοκκινόχρωμα βαθύτερα ἀπὸ τέσσερα δάχτυλα, τὸ μαχαίρι του σκόνταψε σὲ κάτι σκληρό.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

— Ἀκούστε! Ἄλλο θὰ περιέχονται στὸ λαμπρὸ λεύκωμα.

Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ ἐνδιαφέρει ἐξαιρετικὰ τὰ Διαπλάσσιμα εἶναι ὅτι ἡ «Ἰόνιος Ἀνθολογία» εἶχε τὴν ὥρα ἐμ-

ναυλία. Μὰ δὲν εἶναι παρὰ μερικοὶ πλανόδιοι κανταδόροι, ποὺ τώρα ἀρχίζουν νάπομακρύνονται. Ἀπομακρύνεται ὁμαδὴ μαζὺ τους κι' ἡ νύχτα. Ἡ κορφή ποὺ φωτιζόταν ἀπ' τὸ φεγγάρι τώρα ἀρχίζει νὰ ροδίζει.

Μὰ κι' ὅλα ἀλλάζουν.

Τ' ἀστερία ποὺ ἦταν τόσο λαμπερὰ σιγά-σιγά σβύνουν.

Μόνο ὁ αὐγερινὸς ἔχει μείνει στὸν οὐρανὸ ποὺ τώρα ἀνοίγει τὰ μαῦρα του πέπλα.

Ὁ γκιόνιος τώρα πιά δὲν ἀκούγεται μόνον ὁ κόκορας διαλαλεῖ ὅτι ἡμερῶν.

Ἰδρύει τὸν [B]

Στὸ ὠδεῖο.

Ὁ κοθηγητής. — Καὶ τί ὄργανο παίζεις, παιδί μου ;

— Γραμμόφωνο, κύριε καθηγητά !

Ἀυτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου

Ἄνθρωποι καὶ ἄνθρωποι :

— Εἴστε, ἐλάτε, πᾶμε !

Κι' ὁ μικρὸς Παυλὺς :

— Σταθῆτε μιὰ στιγμή ! Ἐγὼ εἶμαι ἀκόμα. . . ἄτιμος !

Ἰσοί

— Θεε, μοῦ δίνετε μιὰ δραχμὴ ;

— Δραχμὴ ; ! Δὲ ντρέπεσαι ;

— Τότε δώστε μου ἓνα πενήνταράκι.

— Δραχμὴ, πενήνταράκι, τὸ ἴδιο εἶναι.

— Τότε δώστε μου ἓνα διδράχμιον !

Δαξασμένο Ἀκρονήρι

ΕΝΑΣ ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Στὸ Πανηγυρικὸ Λεύκωμα, ποὺ ἐτοιμάζει ἡ «Ἰόνιος Ἀνθολογία» γιὰ τὰ Πενήνταχρονα τοῦ Ξενοπούλου, θὰ συνεργασθοῦν καὶ Διαπλάσσιμα :

Ὁ Διευθυντὴς τοῦ γνωστοῦ φιλολογικοῦ περιοδικοῦ «Ἰόνιος Ἀνθολογία» ποὺ ἐξέδωσε τὸν περασμένο Μάρτη τὸ περιοδικὸν λεύκωμα γιὰ τὸν ποιητὴ τῆς «Ἀλφειᾶς» Λορέντζο Μαβίλη, ἀναγγέλλει γιὰ τὰ Χριστούγεννα ἓν ἄλλο πολὺτιμο πανηγυρικὸ τεῦχος γιὰ τὰ Πενήντα φιλολογικὰ χρόνια τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ Γ. Ξενοπούλου, τοῦ ἀγαπητοῦ Φαίδωνος, τῆς «Διαπλάσεως».

Στὸ λεύκωμα αὐτὸ, ποὺ θάχῃ ἴσως 300 σελίδες καὶ πλῆθος μοναδικῶν φωτογραφιῶν, συνεργάζονται οἱ κορυφαῖοι τῆς Ἑλληνικῆς διανοήσεως καὶ Τέχνης καὶ διακροεῖς ἔξοι «Ἑλληνιστές».

Ὅλες οἱ διαλέξεις ποὺ γίνονταν πρὸς τιμὴν τοῦ δημοφιλοῦς συγγραφέως καὶ Ἀκαδημαϊκοῦ, σύντομη αὐτοβιογραφία τοῦ ἴδιου, οἱ ὁριαιότερες πρὸς αὐτὸν ἐπιστολὴς τῆς μητέρας του, κριτικὲς μελέτες, ἀναμνησεις, ἀρθρα καὶ γνωμῆς ὅσων τὸν ἐγγνώρισαν, ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, περιγράφει τῆς πατρίδας του, τῆς ὁραίας Ζακύνθου, δόξα κληρὸν ἡ φιλολογικὴ καὶ καλλιτεχνικὴ ζωὴ τῶν Ἀθηνῶν κατὰ τὴν τελευταία πεντηκονταετία, — αὐτὰ καὶ ἄλλα θὰ περιέχονται στὸ λαμπρὸ λεύκωμα.

Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ ἐνδιαφέρει ἐξαιρετικὰ τὰ Διαπλάσσιμα εἶναι ὅτι ἡ «Ἰόνιος Ἀνθολογία» εἶχε τὴν ὥρα ἐμ-

πονευσι νὰ καλέσῃ σὲ συνεργασία καὶ αὐτὰ. Ἐτοῖς πλάι στοὺς Ἀκαδημαϊκοὺς καὶ τοὺς ἄλλους κορυφαίους Ἑλληνες συγγραφεῖς καὶ καλλιτέχνες θὰ φιγουράρουν καὶ τὰ Διαπλάσσιμα.

Ἐννοεῖται πὼς δὲν εἶναι δυνατόν νὰ περιληφθῇ ἡ συνεργασία ὅλων ὅσοι θὰ ἠθέλουν. Γι' αὐτὸ ὁ Διευθυντὴς τῆς «Ἰονίου Ἀνθολογίας» κ. Σπύρος Μινώτος ἀπεφάσισε νὰ καλέσῃ τὰ Διαπλάσσιμα σ' ἓναν ὁρατὸ διαγωνισμὸ μὲ τὰ ἑξῆς θέματα :

1) Γνωρίζετε προσωπικὰ τὸν Φαίδωνα ; Ἄν δὲν τὸν γνωρίζετε, πὼς τὸν φαντάζεσθε ;

2) Ποιὸ βιβλίο τοῦ ἀπ' ὅσα διαβάσατε ἄς ἄρσας περισσότερο καὶ γιατί ;

3) Ποιὰ εἶναι γενικὰ ἡ γνώμη σας γιὰ τὸν ἐπιφανὲ συγγραφέα ;

Κάθε Διαπλάσσιμα μπορεῖ ν' ἀπαντήσῃ σὲ μιὰ ἢ καὶ σ' ὅλες τὶς ἐρωτήσεις. Οἱ καλύτερες θὰ δημοσιευθοῦν στὸ Πανηγυρικὸν Λεύκωμα. Γιὰ βραβεῖο οἱ νικητὲς θὰ λάβουν δωρεάν τὸ πολὺτιμο λεύκωμα.

Πρόσθετο ὅμως νὰ βιασθῇ γιατί δὲν ἔχετε καιρὸ παρὰ μονάχα εἴκοσι μέρες.

Τὶς ἀπαντήσεις σας, εὐαγγέλιον, μὲ τὸν ὄνομά σας, τὸ ψευδώνυμό σας (ἂν ἔχετε) καὶ τὴ διεύθυνσή σας, καθὼς καὶ μὲ τὴ δήλωσιν ἂν ἐπιθυμῆτε νὰ δημοσιευθοῦν μὲ τὸ ψευδώνυμό σας, ἢ μὲ τὸν ὄνομά σας ἢ καὶ μὲ τὰ δύο, τίς στέλνετε ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν κ. Σπύρον Μινώτον, Διευθυντὴν τῆς «Ἰονίου Ἀνθολογίας», ὁδὸς Φιλοθέης 4 (Ταχυδρ. Θυρίς 202) Ἀθήνας.

Ἦταν καιρὸς, Μυστηριώδης Ἀγνωστὴ, νὰ πῆς καὶ στὴν κινήσή μου, ἀφοῦ ἔχεις τρία χρόνια συνδρομῆς σου γιὰ τὸ 1939 ἀπὸ τώρα καὶ μὲ ἔγγραφο καὶ μιὰ νέα συνδρομῆς σου. Σ' ἐυχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅλα. Συνδρομὴν μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα δὲν ἔχω στὴ Θεσσαλονίκη.

Ἦταν καιρὸς, Μυστηριώδης Ἀγνωστὴ, νὰ πῆς καὶ στὴν κινήσή μου, ἀφοῦ ἔχεις τρία χρόνια συνδρομῆς σου γιὰ τὸ 1939 ἀπὸ τώρα καὶ μὲ ἔγγραφο καὶ μιὰ νέα συνδρομῆς σου. Σ' ἐυχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅλα. Συνδρομὴν μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα δὲν ἔχω στὴ Θεσσαλονίκη.

Ἦταν καιρὸς, Μυστηριώδης Ἀγνωστὴ, νὰ πῆς καὶ στὴν κινήσή μου, ἀφοῦ ἔχεις τρία χρόνια συνδρομῆς σου γιὰ τὸ 1939 ἀπὸ τώρα καὶ μὲ ἔγγραφο καὶ μιὰ νέα συνδρομῆς σου. Σ' ἐυχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅλα. Συνδρομὴν μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα δὲν ἔχω στὴ Θεσσαλονίκη.

Ἦταν καιρὸς, Μυστηριώδης Ἀγνωστὴ, νὰ πῆς καὶ στὴν κινήσή μου, ἀφοῦ ἔχεις τρία χρόνια συνδρομῆς σου γιὰ τὸ 1939 ἀπὸ τώρα καὶ μὲ ἔγγραφο καὶ μιὰ νέα συνδρομῆς σου. Σ' ἐυχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅλα. Συνδρομὴν μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα δὲν ἔχω στὴ Θεσσαλονίκη.

Ἦταν καιρὸς, Μυστηριώδης Ἀγνωστὴ, νὰ πῆς καὶ στὴν κινήσή μου, ἀφοῦ ἔχεις τρία χρόνια συνδρομῆς σου γιὰ τὸ 1939 ἀπὸ τώρα καὶ μὲ ἔγγραφο καὶ μιὰ νέα συνδρομῆς σου. Σ' ἐυχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅλα. Συνδρομὴν μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα δὲν ἔχω στὴ Θεσσαλονίκη.

Ἦταν καιρὸς, Μυστηριώδης Ἀγνωστὴ, νὰ πῆς καὶ στὴν κινήσή μου, ἀφοῦ ἔχεις τρία χρόνια συνδρομῆς σου γιὰ τὸ 1939 ἀπὸ τώρα καὶ μὲ ἔγγραφο καὶ μιὰ νέα συνδρομῆς σου. Σ' ἐυχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅλα. Συνδρομὴν μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα δὲν ἔχω στὴ Θεσσαλονίκη.

Ἦταν καιρὸς, Μυστηριώδης Ἀγνωστὴ, νὰ πῆς καὶ στὴν κινήσή μου, ἀφοῦ ἔχεις τρία χρόνια συνδρομῆς σου γιὰ τὸ 1939 ἀπὸ τώρα καὶ μὲ ἔγγραφο καὶ μιὰ νέα συνδρομῆς σου. Σ' ἐυχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅλα. Συνδρομὴν μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα δὲν ἔχω στὴ Θεσσαλονίκη.

Ἦταν καιρὸς, Μυστηριώδης Ἀγνωστὴ, νὰ πῆς καὶ στὴν κινήσή μου, ἀφοῦ ἔχεις τρία χρόνια συνδρομῆς σου γιὰ τὸ 1939 ἀπὸ τώρα καὶ μὲ ἔγγραφο καὶ μιὰ νέα συνδρομῆς σου. Σ' ἐυχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅλα. Συνδρομὴν μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα δὲν ἔχω στὴ Θεσσαλονίκη.

Ἦταν καιρὸς, Μυστηριώδης Ἀγνωστὴ, νὰ πῆς καὶ στὴν κινήσή μου, ἀφοῦ ἔχεις τρία χρόνια συνδρομῆς σου γιὰ τὸ 1939 ἀπὸ τώρα καὶ μὲ ἔγγραφο καὶ μιὰ νέα συνδρομῆς σου. Σ' ἐυχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅλα. Συνδρομὴν μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα δὲν ἔχω στὴ Θεσσαλονίκη.

Ἦταν καιρὸς, Μυστηριώδης Ἀγνωστὴ, νὰ πῆς καὶ στὴν κινήσή μου, ἀφοῦ ἔχεις τρία χρόνια συνδρομῆς σου γιὰ τὸ 1939 ἀπὸ τώρα καὶ μὲ ἔγγραφο καὶ μιὰ νέα συνδρομῆς σου. Σ' ἐυχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅλα. Συνδρομὴν μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα δὲν ἔχω στὴ Θεσσαλονίκη.

Ἦταν καιρὸς, Μυστηριώδης Ἀγνωστὴ, νὰ πῆς καὶ στὴν κινήσή μου, ἀφοῦ ἔχεις τρία χρόνια συνδρομῆς σου γιὰ τὸ 1939 ἀπὸ τώρα καὶ μὲ ἔγγραφο καὶ μιὰ νέα συνδρομῆς σου. Σ' ἐυχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅλα. Συνδρομὴν μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα δὲν ἔχω στὴ Θεσσαλονίκη.

Ἦταν καιρὸς, Μυστηριώδης Ἀγνωστὴ, νὰ πῆς καὶ στὴν κινήσή μου, ἀφοῦ ἔχεις τρία χρόνια συνδρομῆς σου γιὰ τὸ 1939 ἀπὸ τώρα καὶ μὲ ἔγγραφο καὶ μιὰ νέα συνδρομῆς σου. Σ' ἐυχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅλα. Συνδρομὴν μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα δὲν ἔχω στὴ Θεσσαλονίκη.

Ἦταν καιρὸς, Μυστηριώδης Ἀγνωστὴ, νὰ πῆς καὶ στὴν κινήσή μου, ἀφοῦ ἔχεις τρία χρόνια συνδρομῆς σου γιὰ τὸ 1939 ἀπὸ τώρα καὶ μὲ ἔγγραφο καὶ μιὰ νέα συνδρομῆς σου. Σ' ἐυχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅλα. Συνδρομὴν μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα δὲν ἔχω στὴ Θεσσαλονίκη.

πνευση νὰ καλέσῃ σὲ συνεργασία καὶ αὐτὰ. Ἐτοῖς πλάι στοὺς Ἀκαδημαϊκοὺς καὶ τοὺς ἄλλους κορυφαίους Ἑλληνες συγγραφεῖς καὶ καλλιτέχνες θὰ φιγουράρουν καὶ τὰ Διαπλάσσιμα.

Ἐννοεῖται πὼς δὲν εἶναι δυνατόν νὰ περιληφθῇ ἡ συνεργασία ὅλων ὅσοι θὰ ἠθέλουν. Γι' αὐτὸ ὁ Διευθυντὴς τῆς «Ἰονίου Ἀνθολογίας» κ. Σπύρος Μινώτος ἀπεφάσισε νὰ καλέσῃ τὰ Διαπλάσσιμα σ' ἓναν ὁρατὸ διαγωνισμὸ μὲ τὰ ἑξῆς θέματα :

1) Γνωρίζετε προσωπικὰ τὸν Φαίδωνα ; Ἄν δὲν τὸν γνωρίζετε, πὼς τὸν φαντάζεσθε ;

2) Ποιὸ βιβλίο τοῦ ἀπ' ὅσα διαβάσατε ἄς ἄρσας περισσότερο καὶ γιατί ;

3) Ποιὰ εἶναι γενικὰ ἡ γνώμη σας γιὰ τὸν ἐπιφανὲ συγγραφέα ;

Κάθε Διαπλάσσιμα μπορεῖ ν' ἀπαντήσῃ σὲ μιὰ ἢ καὶ σ' ὅλες τὶς ἐρωτήσεις. Οἱ καλύτερες θὰ δημοσιευθοῦν στὸ Πανηγυρικὸν Λεύκωμα. Γιὰ βραβεῖο οἱ νικητὲς θὰ λάβουν δωρεάν τὸ πολὺτιμο λεύκωμα.

Πρόσθετο ὅμως νὰ βιασθῇ γιατί δὲν ἔχετε καιρὸ παρὰ μονάχα εἴκοσι μέρες.

Τὶς ἀπαντήσεις σας, εὐαγγέλιον, μὲ τὸν ὄνομά σας, τὸ ψευδώνυμό σας (ἂν ἔχετε) καὶ τὴ διεύθυνσή σας, καθὼς καὶ μὲ τὴ δήλωσιν ἂν ἐπιθυμῆτε νὰ δημοσιευθοῦν μὲ τὸ ψευδώνυμό σας, ἢ μὲ τὸν ὄνομά σας ἢ καὶ μὲ τὰ δύο, τίς στέλνετε ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν κ. Σπύρον Μινώτον, Διευθυντὴν τῆς «Ἰονίου Ἀνθολογίας», ὁδὸς Φιλοθέης 4 (Ταχυδρ. Θυρίς 202) Ἀθήνας.

Ἦταν καιρὸς, Μυστηριώδης Ἀγνωστὴ, νὰ πῆς καὶ στὴν κινήσή μου, ἀφοῦ ἔχεις τρία χρόνια συνδρομῆς σου γιὰ τὸ 1939 ἀπὸ τώρα καὶ μὲ ἔγγραφο καὶ μιὰ νέα συνδρομῆς σου. Σ' ἐυχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅλα. Συνδρομὴν μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα δὲν ἔχω στὴ Θεσσαλονίκη.

Ἦταν καιρὸς, Μυστηριώδης Ἀγνωστὴ, νὰ πῆς καὶ στὴν κινήσή μου, ἀφοῦ ἔχεις τρία χρόνια συνδρομῆς σου γιὰ τὸ 1939 ἀπὸ τώρα καὶ μὲ ἔγγραφο καὶ μιὰ νέα συνδρομῆς σου. Σ' ἐυχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅλα. Συνδρομὴν μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα δὲν ἔχω στὴ Θεσσαλονίκη.

Ἦταν καιρὸς, Μυστηριώδης Ἀγνωστὴ, νὰ πῆς καὶ στὴν κινήσή μου, ἀφοῦ ἔχεις τρία χρόνια συνδρομῆς σου γιὰ τὸ 1939 ἀπὸ τώρα καὶ μὲ ἔγγραφο καὶ μιὰ νέα συνδρομῆς σου. Σ' ἐυχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅλα. Συνδρομὴν μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα δὲν ἔχω στὴ Θεσσαλονίκη.

Ἦταν καιρὸς, Μυστηριώδης Ἀγνωστὴ, νὰ πῆς καὶ στὴν κινήσή μου, ἀφοῦ ἔχεις τρία χρόνια συνδρομῆς σου γιὰ τὸ 1939 ἀπὸ τώρα καὶ μὲ ἔγγραφο καὶ μιὰ νέα συνδρομῆς σου. Σ' ἐυχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅλα. Συνδρομὴν μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα δὲν ἔχω στὴ Θεσσαλονίκη.

Ἦταν καιρὸς, Μυστηριώδης Ἀγνωστὴ, νὰ πῆς καὶ στὴν κινήσή μου, ἀφοῦ ἔχεις τρία χρόνια συνδρομῆς σου γιὰ τὸ 1939 ἀπὸ τώρα καὶ μὲ ἔγγραφο καὶ μιὰ νέα συνδρομῆς σου. Σ' ἐυχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅλα. Συνδρομὴν μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα δὲν ἔχω στὴ Θεσσαλονίκη.

Ἦταν καιρὸς, Μυστηριώδης Ἀγνωστὴ, νὰ πῆς καὶ στὴν κινήσή μου, ἀφοῦ ἔχεις τρία χρόνια συνδρομῆς σου γιὰ τὸ 1939 ἀπὸ τώρα καὶ μὲ ἔγγραφο καὶ μιὰ νέα συνδρομῆς σου. Σ' ἐυχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅλα. Συνδρομὴν μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα δὲν ἔχω στὴ Θεσσαλονίκη.

Ἦταν καιρὸς, Μυστηριώδης Ἀγνωστὴ, νὰ πῆς καὶ στὴν κινήσή μου, ἀφοῦ ἔχεις τρία χρόνια συνδρομῆς σου γιὰ τὸ 1939 ἀπὸ τώρα καὶ μὲ ἔγγραφο καὶ μιὰ νέα συνδρομῆς σου. Σ' ἐυχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅλα. Συνδρομὴν μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα δὲν ἔχω στὴ Θεσσαλονίκη.

Ἦταν καιρὸς, Μυστηριώδης Ἀγνωστὴ, νὰ πῆς καὶ στὴν κινήσή μου, ἀφοῦ ἔχεις τρία χρόνια συνδρομῆς σου γιὰ τὸ 1939 ἀπὸ τώρα καὶ μὲ ἔγγραφο καὶ μιὰ νέα συνδρομῆς σου. Σ' ἐυχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅλα. Συνδρομὴν μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα δὲν ἔχω στὴ Θεσσαλονίκη.

Ἦταν καιρὸς, Μυστηριώδης Ἀγνωστὴ, νὰ πῆς καὶ στὴν κινήσή μου, ἀφοῦ ἔχεις τρία χρόνια συνδρομῆς σου γιὰ τὸ 1939 ἀπὸ τώρα καὶ μὲ ἔγγραφο καὶ μιὰ νέα συνδρομῆς σου. Σ' ἐυχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅλα. Συνδρομὴν μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα δὲν ἔχω στὴ Θεσσαλονίκη.

Ἦταν καιρὸς, Μυστηριώδης Ἀγνωστὴ, νὰ πῆς καὶ στὴν κινήσή μου, ἀφοῦ ἔχεις τρία χρόνια συνδρομῆς σου γιὰ τὸ 1939 ἀπὸ τώρα καὶ μὲ ἔγγραφο καὶ μιὰ νέα συνδρομῆς σου. Σ' ἐυχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅλα. Συνδρομὴν μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα δὲν ἔχω στὴ Θεσσαλονίκη.

Ἦταν καιρὸς, Μυστηριώδης Ἀγνωστὴ, νὰ πῆς καὶ στὴν κινήσή μου, ἀφοῦ ἔχεις τρία χρόνια συνδρομῆς σου γιὰ τὸ 1939 ἀπὸ τώρα καὶ μὲ ἔγγραφο καὶ μιὰ νέα συνδρομῆς σου. Σ' ἐυχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅλα. Συνδρομὴν μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα δὲν ἔχω στὴ Θεσσαλονίκη.

Ἦ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 286ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων.
Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς
12 Ἰανουαρίου.

644. Δεξιόγραφος

Ἐπόδημα τὸ πρῶτο
Γιὰ κάποιον σπῶρ ἐξαίσιον·
Τὸ δευτέρου μου τρέχει
Ἀπὸ πληγῆς, ἀπαισίον.
Μ' ἂν τὰ συνδέσῃς καὶ τὰ δυό,
Κάνεις ρωμαίο στρατηγόν.

Αἶνες

645. Συλλαβογράφοι

Μικροῦλ' ἀντωνυμία
Καὶ γένους οὐδετέρου
Μὲ γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου...
Αὐτὸ, σὺν τὴν ὕψει,
Παρακαλεῖ ὁ καθέννας
Νὰ τὴν στή ζωὴ του.

Ἰαίς

646. Στοιχειόγραφος

Ἀρχαῖος ἦρως, καὶ δὴ ἀργοναύτης·
Μὰ τὸ μεσαῖο του γράμμ' ἂν τοῦ βγάλῃ
Ὁ λύτης, ἄξαινα θὰ γίνῃ... ναύτης·
Γοργὴ ἔχει βάρκα, μικρὴ ἢ μεγάλη

Αἶνες

647. Αἵνιγμα

Φιλόσοφος μεγάλος
Ἀρχαῖος τὸ ἀρσενικό μου,
Τοῦ μπουστου μου ἢ πίσω
Μερὶὰ τὸ θηλυκό μου
Κι' ἀπὸ τίς τρεῖς διαστάσεις
Ἡ μιὰ τὸ οὐδέτερό μου.

Ἰαίς

648. Πυραμῖς

+ = Σύμφωνον.
* * * * * = Ἡ θάλασσα.
* * * * * = Βασιλεὺς τ. Θηβῶν.
* * * * * = Μυθογράφος.
* * * * * = Ποταμὸς καὶ διακο-
σμητικὸν σχῆμα. — Οἱ σταυροὶ καθέτης
ἀθηναῖος στρατηγός.

Πανξυρλισμός

649. Κρυπτογραφικόν

1234567846 = Παγωμένη χώρα.
268437 = Σπάνιον μέταλλον.
32437 = Ἀνυπέρβλητον.
478464 = Κράτος τῆς Ἀσίας.
561676 = Εἶδος ἄρου.
615646 = Μία τῶν Χαρίτων.
76842 = Σημεῖον τῆς οὐρανίας σφαί-
ρας.
86746 = Κράτος

Αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου

650-652. Μεταμορφώσεις

1. Ἡ Δανία διὰ 5 μεταμορφώσεων νὰ
γίνῃ Μωρέας.
2. Ὁ Ρήγος δι' 6 μεταμορφώσεων νὰ
γίνῃ Τάγος.
3. Τὸ ὕψος δι' 8 μεταμορφώσεων νὰ
γίνῃ μήκος.

Πανξυρλισμός

653. Φωνηεντόλιπον

ν-δ-τ-δν-δ

Λεῦλα

654. Γρίφος

το
το το
το το το
το το το το
το το

Σαρπηδών

Παρόραμα. — Ἡ ἀρίθμηση τῶν Ἀ' σκίσεων τοῦ προηγουμένου φυλλαδίου εἶναι λανθασμένη. Οἱ ἀριθμοὶ τῶν πρέπει, μετὰ τὴν 633, νὰ διορθωθοῦν : 634, 635, 636, 637 — 641 (Πτερωτὸν Γράμμα) καὶ καθεστῆς, μέχρι 643 (Γρίφος). Διὰ τοῦτο αἱ σημεριναὶ Ἀσκήσεις ἀρ-
χίζου ἀπὸ 644.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 35.

458. Μυτιλήνη (μῦτη, λύνει), 459. Υἱός-ιός. — 460. Μέγας-Βέγας. — 461. Ὁ κρῖνας, ἡ κρήνη, τὸ κρῖνον. — 462. Α Ε Π Α ΔΗΣ (ὑδρευσίς, ῥῆσις, Ἰοίς, πῦρ, δύσις, ἡδύς, Σίδ). — 463. ΕΥΡΙΠΙ-Ρ Α Τ — 464 468. Διὰ τοῦ Κ : Δυκία, ἀκτίς, σκόρος, κηδεία, κυφός. — 469. ΓΑΓΓΗΣ (Γάλα, Ἀδάμας, Γαλλία, Γάμος, Ἡσάτας, Στράβων). — 470. Ἦξεις ἀφίξεις οὐκ ἐν πολέμῳ θνή-
ξεις. — 471. Τὸ μέλλον εἶναι ἀόριστον (τὸ μέλλον ἢ, νέα, οἱ εἰς τον)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10, τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλά στοι-
χεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10
λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα
δρ. 1 καὶ μὲ κεφαλαία δρ. 1, 50. Ὁ χρῆσις
στίχους δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ
διπλά. Ἡ προληρωμὴ εἶναι ἀπαραιτήτη

[ΔΗ'—1002]

Πρωτομπαίνοντας στὸν κύκλο σας, χαί-
ρετῶ ὅλους-ες. Ἀλληλογραφῶ, ἀπ'
εὐθείας, μὲ μεγαλύτερα ἀγόρια ἢ κορί-
τεια, ἀνταλλάσσω κάρτες. Γράψατε : Ρ.Ο.Β.
27. Famagusta-Cyprus, διὰ :

Ἀόρατον Ἀνθρωπον

[ΔΗ'—1003]

Διαπασόκοις, μιὰ μικρὰ ἐγχείρησις
καὶ τὰ αὐστηρὰ μαθήματα τῆς ὁ-
παγορεύου καθυστέρουν τῆς προσφιλοῦς
ἀλληλογραφίας. Φιλικῶς ζητῶ συγγνώμην.
Ὁπαδὸς Ἀμερικανισμοῦ

[ΔΗ'—1004]

Δικτάτορες, ἄλτ ! παρακολουθεῖτε !
Φαντάρε, χαίρετα κανονικά ! Γιατί τό-
σο στραβὰ τὸ πηλίκιο ! ; Μείψετε, θὰ
πᾶμε πάλι στὸ πατινάξ ; Πιγκουῖνε, τῶ-
ρα ποῦγινες διμοιρίτες ! ; προπάντων...
ὑψος ! Ὑδραίοπουλο

[ΔΗ'—1005]

Θαλασσοκράτορα, ἐσὺ ταγματάρχης !
ἐγὼ ἀνθυπολοχαγός ! τί νὰ γίνῃ ! ;
Ὑδραίοπουλο : Τώρα ποῦγινες διμοιρί-
τες ! προπάντων... ὑψος ! — Πιγκουῖνε

[ΔΗ'—1006]

Στὴν κίνηση τῆς Διάπλασης—τὴν πο-
λυαγαπημένη—ἐνας καινούργιος σύλλο-
γος—παταγθῶς ἐμβαίνει. — Πρόεδρος ;
κάποιος σαρ γνωστή—Λευκὴ Καμὴλια, νο-
μίζω, — ἂν πῆς καὶ ἀντιπρόεδρος—ἡ Ρό-
δου Εὐωδία. — Ἡ γραμματεὺς Γαρδένια,
—εὐχάριστη εἶναι ἐλπίζω, — ὅσο γιὰ τὴν
ταμὰ μας—τρελλή—τὸ λέει ἡ ἐλπίς—Κυ-
αγημένη Πεταλούδα. — Τὰ μέλη θέτε
τώρα ; — πολὺ εὐχαρίστως φίλοι μας—κατέ-
φθασεν ἡ ὥρα. — Γαλανομάτα ἡ μιὰ μας,
— Ρόδο Κλειστό ἡ ἄλλη—ἐνας Λευκός
δὲ Ἀγγελος—ἡ τρίτη μας προβάλλει. —
Μιὰ Μικρὴ Ἐπαναστάτις—καὶ μιὰ Κό-
ρη τῶν Κυμάτων—μένουν νὰ σὰς συστη-
θοῦν—σὰς καὶ σὰς πληροφωρήσουν—ὅτι τὸ
νέο σύλλογος—ΔΙΑΒΟΛΑΚΙΑ θὰ τὸν ποῦνε.
— Σκοποὶ μας εἶναι, φίλοι μας—ποικίλοι καὶ
πολλοί—ἀποκαλύψεις καὶ φιλίες—ἐξοπά-
θωμ, διαγωνισμοί. — Καὶ τώρα σὰς ἀφίνο-
με—ἀγαπητὰ παιδάκια, —μαζί μὲ χαίρετι-
σμητα—ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΔΙΑΒΟΛΑΚΙΑ

Τύποις Ε. Σαργιάδου

[ΔΗ'—1007]

Δούκα Ὁμπλιγκαντὼ εὐχαριστῶ ἔ-
στειλα.

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΟΣ ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΣ

[ΔΗ'—1008]

Διαπασόκοις, περίμενε ἐκπλήξεις ἀπὸ
τὰ ΔΙΑΒΟΛΑΚΙΑ

[ΔΗ'—1009]

Ἡ διεύθυνσις τοῦ Συλλόγου : Δνίθας
Στέλλαν Μαρκοπούλου, Δεκελαίων 19,
Θηρεῖον, Ἀθήνας (3).

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΔΙΑΒΟΛΑΚΙΑ

[ΔΗ'—1010]

Πρωτομπαίνοντας στὴν κίνηση, εἰς χαί-
ρετῶ φιλικώτατα. Ἀλληλογραφῶ, ἀν-
ταλλάσσω τετραδιάκια, ἡθοποιούς, γραμ-
ματόσημα μὲ ὅλους-ες. Διεύθυνσις : ἡ τοῦ
Συλλόγου «Διαβολάκια».

Μικρὴ Ἐπαναστάτις

[ΔΗ'—1011]

Διαπασόπουλα, βοηθήστε ὅπως ἀποκα-
λύψωμεν τὸν προσεχῆ σύλλογον μερικῶν
Κωνσταντινουπολιτῶν. Παρατηρητής

[ΔΗ'—1012]

Μπαμποῦ ! Δικτάτορες ! μεταδάν-
τες δι' ἐκδρομῶν εἰς Λαζαρέττα Σύρου,
δὲν ἐπέστρεψαν. Οἱ λόγοι εὐνόητοι !
«ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ»

[ΔΗ'—1013]

Ατμόπλοιοι πληρὲς Κυδωνιῶν ἐβυθί-
σθη. Διεσώθησαν δύο Κυδωνία.

Πιγκουῖνος—Ὑδραίοπουλο

[ΔΗ'—1014]

Ραδιοτηλεγράφημα : «ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ
ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ» Σύρον : Φθάνω εἰκο-
σιπέντε Νοεμβρίου. Καταλύσω ξενοδοχεῖον
«Σύριον—Πάλλας». — Ὑποθέσεις ἐκανονί-
σθησαν εὐνοϊκῶς. Μείψιτος

[ΔΗ'—1015]

Μπράβο, Ἐσμεράλδα ! οὔτε ἓνα μι-
λιέττο δὲν ἦρσαν ἐδῶ ! ! !

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΗ ΓΗΡΕΙΣ

[ΔΗ'—1016]

Διαπασόπουλα-ες, ἀργοπόρησα λόγῳ
ἐλλείψεως Μικρῶν Μυστικῶν ! ! !
ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΟΣ ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΣ

[ΔΗ'—1017]

Ποπούλα, δύο φορές ἀπέρας ἀπὸ τῆς
θεῖας Σου. Ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν Σὲ
βρῆκα. ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

[ΔΗ'—1018]

Αρλεκίνε, γιατί παίζεις τὸ Γαρύφα-
λο ; Δὲν πρέπει, καὶ μένεις !
ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

[ΔΗ'—1019]

Ὑδραίοπουλο, πολὺ δὲν σοῦ φαίνεται ὅτι
ξεθάρρεψαν οἱ Μελαγχολικοὶ ;
ΡΟΜΠΕΝ ΤΩΝ ΔΑΣΩΝ

[ΔΗ'—1020]

Διαπασόπουλα-ες, ἀλλάξω διεύθυνσιν.
Στείλατε : Κυρίαν Χρυσάνθη Κλουδά-
του, Μαυρογένους 10, Ἀθήνας, διὰ
Μικαέλα

[ΔΗ'—1021]

Ντανιέλ Νταριέ καὶ Τ. . . , πῶς εἶται ;
πολὺ παράξενο. Πῶς τὰ καταφέρατε
νὰ περάσετε τὸν. . . ΣΥΛΛΑ ;

Καπετὰν Βρυκόλακας
Μιχαὴλ Στοργκὼφ

ΜΗΛΗΣΜΟΝΕΙΤΕ πῶς κάθε παραγ γελία σας
γιὰ νὰ ἐκτελεσθῇ ἀμέσως, πρέπει νὰ συνοδεύε-
ται καὶ μὲ μιὰ τυπωμένη ταῖνια, ἀπ' αὐτὴς μὲ τίς
ὁποῖες σὰς στέλνουμε κάθε ἐβδομάδα τὸ φύλλον.